



Arrest

nr. 73 480 van 18 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 12 oktober 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DANEELS, die loco advocaat D. DHERTOGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Oegandese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 april 1984.

Op 24 september 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 september 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.09.2010 werd ingediend door :

A., B. C. (...)
nationaliteit: Uganda
geboren te Mbarara Ouganda op 12.04.1983
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De bewering dat betrokkene een relatie zou begonnen zijn met de heer M. M. I. (...) (° 30.08.1974- van Bulgaarse nationaliteit en in het bezit van verblijfsvergunning), kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene op geen enkele manier de duurzaamheid van deze relatie bewijst met enige stavingstukken. Bovendien dienen wij op te merken dat om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning in het kader van een duurzame relatie zij dient te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. De loutere bewering dat betrokkene een relatie onderhoudt met de heer M. M. I. (...) kan dus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”

Op 12 oktober 2011 wordt aan de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid dd. 22.9/2011

*wordt aan A. B. C. (...)
geboren te Uganda Mbarara op 12.4.1983
van Uganda nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op datum van 12.11.2011
het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland en van Malta, tenzij hij (zij) beschikt over de nodige documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.*

Reden van de beslissing :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit zijn van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan:

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

"Op 24 september 2010 werd een eerste verzoek ingediend door de toenmalige raadsman van verzoekster, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Wet van 15 december 1980.

Volgens verwerende partij vormden de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, hetzij via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De omstandigheid dat betrokkene een relatie onderhoudt met een bepaalde persoon, kon niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Artikel 8 van het EVRM is volgens verwerende partij evenmin van toepassing, daar verzoekster niet aantoonde dat er nog familieleden in België wonen, en gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Volgens verwerende partij staat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst, niet in verhouding ten aanzien van het recht op een privé —of gezinsleven.

Om hogervermelde redenen werd op 22 september 2011 de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekster onontvankelijk verklaard. Beslissing dewelke aan verzoekster werd betekend op 12 oktober 2011, samen met het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV).

Echter, op 7 oktober 2011 - en dus voor de betekening van de kwestieuze beslissingen-, had verzoekster een nieuwe aanvraag gericht, eveneens op grond van artikel 9bis tot machtiging tot verblijf op het Belgisch grondgebied, ingediend door de huidige raadsman van verzoekster, gelet op bijkomende informatie die werd ontvangen.

Hoewel artikel 9 bis Vw. geen rechtsmiddel is tegen een verwijderingsmaatregel, en in principe geen enkel gevolg heeft voor verzoekster haar verblijfsstatus, wordt niet toegelaten dat een regularisatie-aanvrager zou worden uitgewezen, of opgesloten voor repatriëring, zolang verwerende partij een beslissing heeft genomen over de aanvraag (artikel 9bis).

In casu werd de hernieuwde aanvraag voor verzoekster ingediend vooraleer er een BGV werd uitgevaardigd (zie supra, stukken 3 en 4) , en dient verwerende partij dus eerst na te gaan welke elementen en argumenten er ingeroepen worden, vooraleer zij een BGV kan afgeven en vooraleer zij verzoekster kan repatriëren.

Elke afgifte van een BGV aan een vreemdeling met een hangende regularisatieaanvraag maakt immers een schending uit van de formele motiveringsplicht (los van het feit of er een fundamenteel recht met directe werking aangehaald werd); Zie naar analogie: R.v.St. 1 oktober 2009. nr. 196.577 en R.v.St 3 december 2009, nr. 198.507 (stukken 5 en 6).

Bijgevolg maakt de beslissing van verwerende partij een schending uit van de formele motiveringsplicht, waardoor de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Dat het eerste middel bijgevolg ernstig en gegrond is.

De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

"Verwerende partij dient zorgvuldig te handelen bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop haarbesluit rust.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R. v. St. 2 februari 2007, nr. 167.411; R. v. St. 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu wordt dit beginsel van behoorlijk bestuur niet gerespecteerd, aangezien een beslissing werd genomen (BGV) met miskenning van het tweede verzoek van verzoekster, en dus zonder kennis te

hebben over alle noodzakelijke elementen om tot een correcte administratieve beslissing te kunnen komen.

Zie hiervoor: R.v.St. (5 k.) nr. 97.954, 25 juli 2001, <http://www.raadvst.consetat.be> (19 september 2001): J.T. 2001, 614; Journ. Proc. 2001, alt 419; T. vreemd. 2001, 330, noot OPSOMMER, 3..

“Het moeilijker maken voor verzoekster om de haar aangeboden rechtsmiddelen uit te oefenen door haar laatsttijdig de betwiste beslissing ter kennis te brengen, maar eveneens doen uitschijnen dat het principe zelf van het niet in overweging nemen van de tweede asielaanvraag aangenomen was vooraleer deze zelf te onderzoeken, schendt het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en maakt de verloochening zelf uit van de Rechtsstaat”.

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“Verzoekster werpt in haar eerste middel een schending op van de formele motiveringsplicht.

De verwerende partij acht dit middel niet ontvankelijk.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsebepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. ARC.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de formele motiveringsplicht”.

Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat één of meer bepalingen binnen een bepaalde wet als geschonden worden aangeduid, maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip “middelen” in de zin van art. 2, § 1, 3° van het besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het enig middel van verzoekster in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad verzoeksters kritiek toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster in haar verzoekschrift op geen enkele wijze de motivering van de bestreden beslissing of het bevel betwist.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekster uitsluitend kritiek levert op het feit dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeven, ondanks een tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In haar enige kritiek beroept verzoekster zich derhalve op haar tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die zij op 07.10.2011 indiende. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing reeds op 22.09.2011 werd getroffen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met een pas naderhand ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging. Ook de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten was reeds op 22.09.2011 genomen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Het loutere feit dat de bestreden beslissing, inclusief het bevel om het grondgebied te verlaten, pas aan verzoekster werd betekend, nadat een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door verzoekster werd ingediend, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de beslissing.

*Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich eerst had moeten uitspreken over de nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging, alvorens een beslissing te nemen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing was reeds genomen toen verzoekster haar tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging indiende, waardoor uiteraard niet ernstig kan beweerd worden dat de gemachtigde met dit nieuwe element rekening had moeten houden.
Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”*

De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

*“In haar tweede middel voert verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. De verwerende partij merkt op dat verzoekster in haar tweede middel uitsluitend kritiek levert op het feit dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd genomen, met vermeende miskenning van de tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij verwijst hoofdzakelijk naar haar repliek op verzoeksters eerste middel, en benadrukt andermaal dat verzoekster haar tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet slechts indiende op 07.10.2011. De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon bij gevolg helemaal geen rekening houden met het door verzoekster vermelde gegeven van de aanvraag tot verblijfsmachtiging, want op het ogenblik van het nemen van de beslissing was die aanvraag immers nog geeneens ingediend. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). De verwerende partij verwijst voorts naar hetgeen hoger werd uiteengezet, omtrent het feit dat aan een aanvraag tot verblijfsmachtiging geen schorsende werking kan toekomen. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk diende te worden verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van alle elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.
Verzoeksters tweede middel kan niet worden aangenomen.”*

2.1.3. De verwerende partij voert de exceptie van onontvankelijkheid van het eerste middel aan, daar het eerste middel geen geschonden wetsbepaling aanduidt.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in het eerste middel de schending aanvoert van één van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele motiveringsplicht. Voorts beantwoordt de verwerende partij het door de verzoekende partij opgeworpen middel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de exceptie van onontvankelijkheid niet kan worden aangenomen.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, met name een geldig visum.

Waar de verzoekende partij stelt dat er niet geantwoord werd op haar schrijven van 7 oktober 2011, wijst de Raad erop dat deze brief dateert van na het nemen van de eerste bestreden beslissing. De eerste bestreden beslissing werd immers genomen op 22 september 2011. Waar de verzoekende partij

voorts stelt dat eerste haar aanvraag van 7 oktober 2011 diende onderzocht te worden vooraleer haar bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt werd, wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 22 september 2011 de beslissing genomen heeft tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 22 september 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de burgemeester van Eeklo de opdracht gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij uit te reiken. Bijgevolg werd de tweede bestreden beslissing ook genomen vooraleer de verzoekende partij haar brief van 7 oktober 2011 opgesteld en verstuurd had. Voor de beoordeling van de voorliggende zaak dient men zich te stellen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, in casu 22 september 2011. De feitelijke elementen die na de bestreden beslissingen aan het bestuur ter kennis worden gebracht, kunnen geen invloed hebben op de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissingen. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Het feit dat de kennisgeving van de bestreden beslissingen op 12 oktober 2011 heeft plaatsgevonden doet geen afbreuk aan voorgaande. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Bovendien dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar verhindert om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige voert de verzoekende partij in de middelen geen andere grieven aan.

De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN